

rozsudku k soudu s návrhem na povolení práva chudých, na zřízení advokáta a na sepsání odvolání, tedy v době, kdy se nedalo dobře čekat, že by mohl ustanovený advokát odvolání včas podati. Třebaže tu lze použít i předpisu § 90 zák. o org. s. a dát odvolání sepsati úředníkem soudu nebo státního zastupitelství, an ještě advokát nebyl zřízen, nelze v tom směru napravit vadu podle § 84 c. ř. s., neboť nyní již zástupce byl žalovanému zřízen v osobě Dr N-a a podati odvolání podle § 90 zák. o org. s. jest proto nemožné, zřízený advokát již odvolání podati nemůže, ježto již dávno uplynula odvolací lhůta.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Stěžovatel měl nadbytek času, by podal včas žádost o povolení práva chudých a o zřízení advokáta (§ 64 č. 3 c. ř. s.). V § 73 první odstavec c. ř. s. jest vyslovena zásada, že podání žádosti o povolení práva chudých a jiného návrhu vztahujícího se na právo chudých nemůže zdržovati řízení ve věci hlavní a že neopravňuje stranu, by žádala o prodloužení lhůt neb o odročení roků. Výjimky jsou ustanoveny v druhém odstavci § 73 c. ř. s., z nichž žádná na tento případ nedopadá, protože spolužalovaný nepodal žádost o propůjčení práva chudých »bez průtahu po doručení žaloby«, nýbrž až po čtyřech měsících. Odvolání nemohlo býti s právním účinkem sepsáno u procesního soudu do protokolu pro překážku § 465 druhý odstavec c. ř. s. Netřeba se obírat otázkou, zda bylo lze použít předpisu § 90 org. zák. o ustanovení úředníka k sepsání odvolacího spisu — ač nejde o rozsudek okresního, nýbrž sborového soudu a o spor advokátský —, neboť § 90 org. z. použito nebylo a jest tu jen protokolární odvolání. Stěžovatel není v právu, míně, že jde o vadu formální, která může býti podle § 84 c. ř. s. v souvislosti s § 75 č. 3 c. ř. s. napravena tím, že se nařídí, by advokát, zřízený po odvolací lhůtě, protokolární odvolání podepsal. Zapomíná, že v uvedených předpisech jde o formální vady písemných podání, ale že protokolární zápis nelze změnit opravou formální vady v podání a toto teprve zase doplňovati podpisem advokáta. Právem tudíž odvolací soud odmítl odvolání pro nepřipustnost jeho formy.

Čís. 10136.

Vykonatelnost nálezu říšskoněmeckého rozhodčího soudu v tuzemsku.

Předpisu § 328 č. 2 něm. soudního řádu, platícímu podle vyhlášky č. 131/1924 i pro československé soudy, bylo vyhověno, bylo-li v návrhu na povolení exekuce poukázáno na přiložený exekuční titul, v němž uvedeno, že žalovaný odpověděl na žalobu.

Pro vysvědčení požadované v § 80 č. 3 ex. ř. není předepsána určitá forma; stačí, má-li vysvědčení obsah naznačený v poslední větě

§ 80 čís. 3 ex. ř. Tomu vyhovuje připojené usnesení říšskoněmeckého úředního soudu, jímž byl nálezh rozhodčího soudu jako exekuční titul prohlášen za zatímně vykonatelný.

(Rozh. ze dne 12. září 1930, R I 490/30).

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku říšskoněmeckého rozhodčího soudu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Vládním nařízením ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. bylo na základě zmocnění § 84 ex. ř. vysloveno, že ustanovení § 80 druhý odstavec ex. ř. neplatí pro exekuce tohoto druhu. Jest to ustanovení, že v každém případě musí býti vyžádáno osvědčení, že procesní opatření bylo žalovanému k vlastním rukám buď v cizině nebo v tuzemsku doručeno poskytnutím tuzemské právní pomoci. Ohledně toho bodu jest dbáti vzájemnosti. V tomto směru obsahuje § 328 něm. c. ř. s. totéž ustanovení jako § 80 druhý odstavec ex. ř. jak shora uvedeno, ale vylučuje platnost tohoto ustanovení pro případ, že se žalovaný pustil do sporu. Pro případ, že se žalovaný pustil do sporu, není tedy třeba požadovati opatření podle něm. c. ř. s. o doručení opatření zahajujícího spor. Proto nemůže býti v tomto rozsahu šetříc zásady vzájemnosti v takovém případě, běře-li se zřetel k tomu, že ustanovení § 80 druhý odstavec ex. ř. (jak shora uvedeno) neplatí, ani zde požadováno toto osvědčení. Podle skutkového stavu rozhodčího soudu účastnil se povinný jednání zasláním protispisu. Zda jde tu o puštění se do sporu, může býti zkoumáno jen v řízení o odporu, ježto jest k tomu třeba dalších vysvětlení o způsobu řízení před rozhodčím soudem. Pro povolení exekuce stačilo by uvedení skutkového stavu rozhodčího soudu, že se žalovaný účastnil řízení zasláním protispisu, který obsahuje vývody ve věci samé. Usnesení úředního soudu v Norimberku ze dne 20. prosince 1929 arcíť označuje rozhodčí výrok za prozatím vykonatelný, obsahuje ale na rubu další větu téhož soudu, že se toto vyhotovení stalo právoplatným a vykonatelným. Tím bylo vyhověno předpisu § 80 třetí odstavec ex. ř. Na místě vykonatelného rozsudku požadovaného podle práva německého § 722 něm. c. ř. s. nastupuje podle práva tuzemského řízení povolovací předepsané § 79 a násl. ex. ř., přikázané krajským soudům.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předpisu § 328 čís. 2 německého soudn. řádu, platícímu podle vyhlášky čís. 131/24 v tomto případě i pro tuzemské soudy, bylo vyhověno tím, že v návrhu na povolení exekuce bylo poukázáno na přiložený exekuční titul, v němž se praví, že žalovaný odpověděl (na žalobu) podáním . . ., z čehož soud povolující exekuci právem usoudil, že povinnému bylo řádně doručeno opatření, jímž byl spor zahájen. Nebylo proto třeba dalšího listinného dokladu o splnění řečené náležitosti. Co

do náležitosti § 80 čís. 3 ex. ř. nemá exekuční řád předpis o formě vysvědčení tam požadovaného, stačí proto, má-li vysvědčení to obsah naznačený v poslední větě zmíněného předpisu. Tomu vyhovuje úplně přiložené usnesení, jímž byl nález jako exekuční titul prohlášen za zatímně vykonatelný (vorläufig vollstreckbar). V důvodech usnesení toho praví se výslovně, že se nález stal právoplatným a že bylo jej prohlásiti za vykonatelný. I toto soudní usnesení stalo se právoplatným a vykonatelným, jak bylo na něm úředně potvrzeno. Rozhodnutí čís. 5190 sb. n. s. neuznává rozsudek »s výhradou«, o jaký v tomto případě nejde. Jakékoliv další pochybnosti odklizeny jsou mimo to potvrzením v důvodech zmíněného usnesení, že žalovaný nepodal námitky v ustanovené lhůtě. Z toho nelze dovoditi pro rozhodnutí o rekursu než že exekuční titul není podroben oprávněmu prostředku, jenž by stavěl vykonatelnost (sr. § 80 čís. 3 ex. ř.).

Čís. 10137.

Ministerstvo financí nemůže býti dlužníkem, jsouc jen orgánem státu. Návrh na povolení exekuce zabavením pohledávky povinné záložny »za ministerstvem financí« z důvodu výplaty povolené zápůjčky na sanaci, jest, i když vymáhající věřitel měl na mysli stát jako poddlužníka, zamítnouti, nevyhovuje-li návrh na povolení exekuce dvorskému dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s.

Nelze povolití exekuci zabavením a přikázáním k vybrání výpomoci poskytnuté záložně Všeobecným fondem peněžních ústavů v republice Československé ve formě zápůjčky (§§ 14 a 15 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 238 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 12. září 1930, R I 618/30).

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, kterou má strana povinná za poddlužníky za ministerstvem financí z důvodu výplaty povolené zápůjčky k sanaci a za Všeobecným fondem peněžních ústavů v Československé republice v Praze z důvodu vyplacení zápůjčky 2.000 Kč. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Pokud jde o nárok na výplatu povolené zápůjčky k sanaci již z povahy tohoto nároku a z jeho určení vyplývá, že jde o nárok, který nemůže býti exekucí postižen, neboť by tím jeho určení bylo zmařeno. Sanační zápůjčka ministerstva financí neměla by význam, kdyby byla podrobena zásahu jednotlivých věřitelů ústavu, pro nějž byla určena. Zápůjčky takové jsou poskytovány jen v zájmu veřejném, nikoliv k užítku jednotlivých věřitelů povinné strany. Jest také míti na paměti, že nikdo nemá nárok na povolení této zápůjčky, nýbrž že závisí od dobré vůle příslušných činitelů. Také by spíše byla na místě nikoliv exekuce proti ministerstvu financí, nýbrž proti státu, a tu jest poukázati k ustanovení čl. IX uv. z. k ex. ř., podle něhož zůstaly v platnosti předpisy dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291